

Kapitola I.

– *Přidej*, zařval trenér našťvaně, ale Ludvík ho už nevnímal. Přibrzdil a poodjel směrem k lavičkám, galusky zanechávaly v mokré hlíně úzkou stopu, jen semtam narušovanou kalužemi. Dneska odpadl už v pátém kole, trénoval sice tvrdě již několik týdnů, ale přechozená chřipka byla ještě znát. Nechal kolo setrvačností dojet k první červené lavičce, počkal, až se úplně zastaví a pak pomalu slezl, sedl si a čekal, až přijedou ostatní. Díval se do trávy na zmuchlané papíry, obaly od nanuků a bonbónů, pak zase chvíli do slunce a nakonec pozoroval mraky.

Zdálo se mu, že v nich vidí sestru Janu, vrátného Dvorského a další známé. Vítr ale za okamžik mraky úplně přeskupil, ze sestry se stal dlouhatánský had a z vrátného zase něco jako chomáč cukrové vaty. Zaslechl šustot listí, otočil se a asi dvacet metrů od sebe uviděl trenéra Nabrousila. Raději se zaklonil a ještě pár vteřin pozoroval nebe. Had na sebe vzal podobu ryby a bývalá vata mu zase připomínala trenéra. Zavřel oči a vnímal jenom zvuky kolem sebe, doléhal sem jekot dětí z nedalekého hřiště, přehlušovaný hudbou z kazetáku, nějaká maminka volala na své dítě, ptáci se svým zpěvem snažili

zadržet poslední zbytky léta a zachránit je před podzimem, blízká řeka šuměla...

– *Co jsi zase dělal?! ozval se hlas trenéra Nabrousila a jeho ruka spočinula na Ludvíkově rameni.*

– *Už jsem fakt nemohl, bylo mi blbě už při čtvrtym kole, na šestý jsem neměl ani náhodou, nevím jak je to možný. Snad je to ještě ta chřipka.*

– *Poslouchej, už toho mám dost, čtvrtý týden jsi bez formy, buď se do čtrnácti dnů zmátoříš, nebo do toho Švédska nejedeš!*

– *Ale...*

– *Nechci nic slyšet!* přerušil ho trenér. *Teď padej do posilovny a makej.* Ludvík chtěl říct, že ho pořád píchá na prsou a že ho ještě trochu pobolívá levá ruka, ale radši to neudělal. Zvedl se, vzal si kolo a zamířil do posilovny.

Loudal se, bylo teprve půl dvanácté a vidina hodiny mezi činkami a posilovacími stroji ho příliš nelákala. Musel myslet na trenérova slova ohledně Švédska. V prosinci se bude v Uppsale konat Mezinárodní mistrovství dráhové cyklistiky mládeže, Nabrousil původně v červnu navrhoval účast Blamžíka a Tumlíře, Ludvík ale začal dřít, dělal denně o tři kola víc než ostatní, zvedal o patnáct kilo víc než ostatní, všechno jen proto, aby mohl do Švédska. V srpnu měl výborné výsledky a trenér Nabrousil mu řekl, že když vydrží, pojeď do Švédska místo Tumlíře.

Mám na to, říkal si pro sebe Ludvík, chce to jen pořádně zabrat. Však uviděj, kretění.

Pomalu došel ke dveřím posilovny. Sundal si rukavice a boty, obul se do pohodlných trepek, očima přelétl po stěnách chodby a jeho zrak se zastavil na rozpisu posilovacích cvičení. Přistoupil blíž a v seznamu jmen vyhledal sebe: LUDVÍK SUNAŘ, CVIČENÍ ČÍSLO 2.

Došel si ještě na záchod, a když stál u pisoiuru, zaslechl z vedlejší oddělené toalety šustění papíru. Blesko mu hlavou, že by to mohl být Tumlíř. Kdo jiný? ptal se sám sebe. Všichni ještě trénujou v parku a Blamžík je nejspíš na obědě, uvažoval. Pak se otočil, zapnul si kalhoty, umyl si ruce a zavolał:

– *Jseš to ty, Radku?*

Namísto odpovědi se otevřely dveře kabinky. Stál v nich Tumlíř. A jako by se všechny podivné síly naráz spojily, ve chvíli už tu byl Blamžík!

– *Zdarec, hoši! Znáte tuhle? Víte, jak se říká v Číně hromadné havárce v pelotonu?* Podíval se rozjařeně po obou rozích místnosti a zamířil ke kabinkám. Hoši se na sebe rozmrzele podívali a Sunař jen zamumlal u sušáků:

– *To víš, že ne, ty vole!*

Blamžík je chtěl zřejmě ještě trochu napínat, a tak začal spravovat plovák.

– *Tak jak?* Radek to nevydržel.

Chvilí bylo ticho a chlapci uslyšeli Blamžíkovo uchichtnutí.

– *Vážně to nevíte?* Naráz se znovu otevřely dveře a dovnitř vrazil trenér. Dal si ruce vbok a rozhlédl se po místnost.

– *Zase vy tři! Makejte, padejte, dělejte! Nestihnete posilování a budete slabí jak čaje. Všichni tři, jak tady jste, jste nejspíš obyčejní povaleči. Tak honem!*

Ani za sebou nezavřel dveře. Venku váł příjemně chladný vánek.

– *Chlapci jsou dobří a silní. Trenér je pedant, ale je to pro ně skoro táta.* To řekl předseda jednoty o Nabrousilově družstvu návštěvě ze Sportovního svazu. Byli tam nějakí lidé z rozhlasu a chtěli mluvit také s trenérem. *Ten si na takové záležitosti nepotrpí,* podotkl s úsměvem předseda. *Je to férový chlap, moc toho nenamluví a hlavně dře. Dokáže s těma mladejma skoro nemožný. Ale do toho vašeho vysílání ho, nezlobte se na něj, asi nedostanete. V některých věcech je prostě dub! Tak pojďme!* usmál se ještě jednou na všechny ty lidi ze štábu a ukázal jim směr. Chtěl jim totiž předvést svou největší chloubu, novou posilovnu.

– *A vy byste nám pár slov neřekl?* usmála se na něj milá redaktorka. *Třeba, jak to tady vedete, co sportovci, trenéři, třeba jestli máte nějaké problémy?* Předseda se na ni usmál.

– *Ale vždyť já už jsem vám toho řekl až až. A víte, já se trochu stydím, zkuste najít někoho, kdo by se tak nestyděl. Víte, já se hrozně stydím. A mluvit ještě k tomu do rádia, k tolika lidem najednou, to ode mě nechtějte. Ještě tak těm našim klukům něco říct, popřát před startem a tak, to jo, ale do rádia, to si radši najděte někoho, kdo se tak nestydí.* Během rozhovoru se dostali k posilovně. Když předseda otevřel nově nalakované dveře